

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA
Director: Rafael Nadal.
Directors adjunts: Juancho Dumall i Sebastián Serrano.
Subdirectors: Iosu de la Torre, Bernat Gasulla, José Antonio Sorolla i Joan Manuel Perdigó.
Director d'art: Ferran Grau. **Delegat a Madrid:** Manuel Vilasero.

ÀREES. **Tancament:** Alfons Ribera. **Opinió:** Enric Sala i Albert Garrido. **Internacional:** Marta López. **Política:** Carles Cols. **Economia:** Joaquín Romero. **Societat:** Luis Mauri.
Catalunya: Miguel Ángel Maestro. **Gran Barcelona:** Javier Belmonte. **Esports:** David Torras. **icult:** Teresa Cendrós. **Edició gràfica:** Xavier Jubierre i Ferran Sendra.
Diagramació: Ricard Sans. **Infografia:** Ricard Gràcia. **Documentació:** Miren Casado. **Edició en català:** Ricard Fité. **Edició digital:** Pep Puig.
Secretari general de redacció: Xavier Martínez Chico. **Directora de Comunicació:** Montserrat Baldomà.

Editorials

L'opinió del diari s'expressa solo en els editorials. Els articles exposen postures personals.

La nova Lliga, a l'horitzó

Amb el ressò de la temporada 2008-2009 encara molt potent entre els aficionats per l'històric triplet aconseguit pel Barça, la roda del futbol professional s'ha tornat a posar en marxa formalment –a la pràctica, en cap moment ha estat paralitzada– amb la celebració, divendres passat, del sorteig per confeccionar el calendari de la pròxima Lliga, que començarà, com és habitual, l'últim cap de setmana d'agost.

Si el més esperat eren les dates en què s'enfrontaran el Barça i el Reial Madrid, s'ha de dir que el sorteig no ha afegit atractius, d'altra banda innecessaris. Els dos grans s'enfrontaran en la jornada 12 al Camp Nou i en la 31 al Bernabéu, és a dir, ni molt aviat ni molt

tard, cosa que fa difícil imaginar –excepte pel fascinant marge de sorpresa que és consubstancial al futbol– que el partit de tornada sigui decisiu per dilucidar el campionat, ja que encara quedaran set jornades.

Abans que comenci la Lliga, el conjunt que de manera tan brillant va dirigir Josep Guardiola la temporada passada disputarà la Supercopa d'Espanya (contra l'Athletic) i la d'Europa (contra el Xakhtar Donetsk). Seran dues ocasions per poder comprovar que el Barça manté tots els senyals d'identitat i la tensió i, sobretot, que no comet els errors de fa tres anys, quan, després d'aconseguir la Lliga i la Copa d'Europa amb un Ronaldinho en la seva màxima esplendor, i amb l'expectativa de poder obtenir fins a

sis títols, l'equip es va adormir sobre els llorers i va tancar la temporada gairebé en blanc. Aquesta lliçó és massa recent per haver-la oblidat del tot.

Probablement, afortunadament per al Barça, totes aquestes setmanes prèvies al començament de la temporada les mirades del món del futbol es dirigeixen sobretot al Madrid i el seu nou megaprojecte. És la llei de les competicions esportives: l'aspirant desperta més interès en la mesura que es reforça –i el club blanc està tirant la casa per la finestra– per destinar el campió. El club blaugrana ha disfrutat d'un parèntesi estiuenc tranquil –amb excepció del cas d'Etoo, que no sembla que hagi de tenir un bon final– i no ha entrat en esbojarrades carreteres de fitxatges. A diferència del Madrid, la plantilla del Barça no necessita grans reforços. Però sí alguns retocs que seria aconsellable començar a concretar. La temporada s'aproxima i l'equip que ha enlluernat el món té el repte de seguir sumant èxits.

La memòria de l'Església

Jequació *euskaldun/fededun* (basc/creient) és una de les coordenades que defineixen amb més encert els com i els perquè de la història d'Euskadi. Des de les guerres carlistes fins al naixement i l'expansió de l'organització terrorista ETA, l'Església catòlica al País Basc ha estat un referent inexcusable que s'ha desenvolupat en funció de les circumstàncies, i que ha arribat a impregnar una bona part de l'ideari nacionalista. La filiació religiosa està intrínsecament lligada a la creació del concepte de pàtria basca i al naixement del PNB. En la història més recent, bona part del clero –especialment, el d'implantació rural– es va significar pel seu suport a la causa republicana. D'aquí provenen els sacerdots assassinats per Franco entre el 1936 i el 1937 que ahir van ser recordats en la missa de Vitòria pro-

moguda per les tres diòcesis basques per «purificar la memòria, servir a la veritat i demanar perdó». Catorze sacerdots que, en paraules dels bisbes de Bilbao, Sant Sebastià i Vitòria, «havent sigut executats pels vencedors, han sigut relegats al silenci».

Ricardo Blázquez (expresident de la Conferència Episcopal Espanyola), Mario Iceta i Juan María Uriarte (en l'últim tram de la seva pastoral) han plantat cara a la CEE, que va ignorar aquests capellans i *només* va portar als altars prop de 500 religiosos víctimes dels exaltats del bàndol republicà. Queda per veure com es resoldrà aquesta pugna interna, però convindria d'una vegada per totes un reconeixement serè, piadós i fidel a la història en què tinguessin cabuda tots aquells que van morir en el conflicte bèl·lic i en la posterior repressió franquista. Perquè descansin en pau i amb dignitat.

Noms propis

Fidel Castro
 Expresident de Cuba

Assegurar que els països de Llatinoamèrica veuen amenaçades les seves constitucions per la crisi presidencial d'Hondures sona poc legítim en boca de qui va estar dècades al poder sense que hi hagués democràcia.

Joan Torres
 Ferrocarrils de la Generalitat

La culminació de l'adaptació per a les persones amb mobilitat reduïda de totes les estacions de la línia Llobregat-Anoia és un bon indicador de la sensibilitat social de l'empresa ferroviària autònoma.

Emiliano González
 Director de MSC a Espanya

La companyia naviliera ratifica la seva aposta estratègica per Barcelona a l'elegir el port de la ciutat per a l'estrena d'un creuer gegant, l'*MSC Splendida*, el més gran construït per un armador europeu.

Rafael Villaseca
 Conseller delegat de Fenosa

L'alt executiu de Gas Natural pot presumir amb motiu de la culminació amb èxit, després de dos intents frustrats, de l'operació de compra d'Unión Fenosa, que donarà lloc a un gegant energètic.

Luis León Sánchez
 Ciclista

El vencedor de l'etapa d'ahir del Tour de França no només es va anotar un èxit esportiu, sinó un gran gest personal al dedicar el triomf al seu germà, mort en un accident de circulació el 2005.

L'escala de cargol

RAMON FOLCH

Carrilet

El 15 de juliol de 1969, fa quaranta anys justos, el tren d'Olot a Girona va fer el seu darrer viatge. Per a molts catalans era el «carrilet d'Olot»; per als garrotxins, el «tren d'Olot». La via mètrica (1.000 mm) era per a ells la normalitat de cada dia; l'altra, la d'ample ibèric, corresponia al «tren gros», que anava de Girona a Barcelona o Figueres. Ben mirat, tenien raó, perquè l'amplada ibèrica (1.668 mm) és una exageració davant l'amplada dominant a Europa (1.435 mm),

que és la de l'AVE, mentre que a mig món hi ha moltes línies amb via mètrica.

Sí que era un veritable carrilet de via estreta (750 mm) el tren de Girona a Sant Feliu de Guíxols («el Feliuet»). També va morir l'any 1969, el dia 10 d'abril. Més que morir, un i altre van ser assassinats. Se n'encarregà la FEVE (Ferrocarriles Españoles de Vía Estrecha), societat estatal que n'havia assumit la gestió l'any 1963 (aleshores anomenada EFE). A Catalunya, la FEVE liquidà quasi tot el que havia de gestionar. Tanmateix, entre 1976-77 i 1979 permeté la subsistència de les línies explotades per la Companyia General dels Ferrocarrils Catalans («els Catalans») i pels Ferrocarrils de Catalunya («el tren de Sarrià»), totes dues en fallida, fins a transferir-les als nous (1979) Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya.

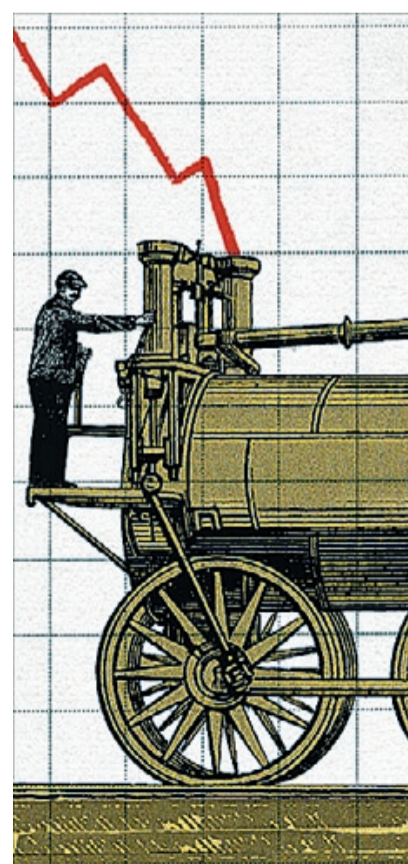
En vint anys, les línies de la Generalitat al Baix Llobregat, Vallès, Bages o Anoia («els Ferrocates») han esdevingut peça clau del transport públic metropolità. Amb el sistema

Olot-Girona-Sant Feliu hauria pogut passar una cosa semblant. Hauria calgut invertir-hi i modernitzar-lo a fons, això sí. És la diferència entre la gestió dels Ferrocarrils de la Generalitat i la feta per la FEVE a Catalunya (no així a la cornisa cantàbrica o a altres llocs d'Espanya, on explota línies mètriques actualitzades i pròsperes).

Modernitat

«El tren d'Olot surt quan vol i arriba quan pot», sentenciava la dita popular. Sobraven coartades per a suprimir-lo. Mancava, en canvi, imaginació per a perpetuar-lo. Passa el mateix amb les cisternes o amb els molins de vent. Són antigalles que, reconvertides, esdevenen sistemes de recuperació d'aigua o aerogeneradors. És a dir, el futur, que sol ser la reinvençió millorada del present.

L'any 1963, l'enginyer **Martí Piera**, director de les dues línies gironines, redactà un projecte de fu-

MARIA TITOS

sió i modernització que fou desestimada, com un altre de posterior (1966) de la prestigiosa consultora francesa Sofrerail. El tardofranquisme s'inclinà per la carretera i el vehicle privat, amb aquella visió de la jugada que el caracteritzava. Un tren-tramvia entre Olot i la Costa Brava passant per Girona prestaria avui un servei excel·lent, tant en termes de transport interurbà, com d'atracció turística: el traçat discorria pels paratges més bells del país. En queda una via verda per a viants i ciclistes. Encara bo.

És una bona metàfora del present model socioeconòmic de via estreta. Es debat entre el concurs de creditors o la fallida pura i simple. No el podem perpetuar tal com és, que és el que volen els reaccionaris de tota la vida, disfressats de gent sensata. Però tampoc hem de deixar-nos enlluernar per superficials modernitats efímeres, propugnades per insensats a efectes pràctics igualment reaccionaris. Hem de triar: sostenibilitat o naufragi. Com amb el tren. ■